

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1167/2020
26.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Божицара Вујичића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милош Ружић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2221/19 од 19.11.2019. године у седници одржаној 26.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2221/19 од 19.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2221/19 од 19.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 376/19 од 17.06.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Другим ставом изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име стицања без основа исплати тужиоцу износ од 29.156,00 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000 динара са законском затезном каматом од извршности до коначне исплате, а ставом четвртим је одбијен захтев тужиоца за исплату затезне камате на трошкове поступка за период од пресуђења до дана извршности, као неоснован и у ставу петом тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 2221/19 од 19.11.2019. године, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, а преиначена у ставовима другом и трећем изреке, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату досуђених износа као стеченог без основа са законском затезном каматом и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију и тражио трошкове на име састава одговора на ревизију од стране јавног правобранилаштва.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2 ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда изнето у побијаној одлуци, у складу са ставом Уставног суда израженим у одлуци I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 08.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа поднета је 25.03.2019. године и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца недозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом

овог закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Захтев туженог за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију од стране јавног правобранилаштва је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић